

Thema: Geloven - op zondag?!

Intro

Wat doe jij op zondag? Wordt het je wel eens gevraagd op je werk? Komt het ter sprake op school? Zouden je burens gek kijken als je thuisbleef uit de kerk?

Ja, we durven over het algemeen er best voor uit te komen dat we op zondag naar de kerk gaan, óók naar de kerk gaan – want er is vaak zoveel meer.

Inderdaad, kerk en zondag zijn voor velen van ons nog wel op de één of andere manier aan elkaar gekoppeld.

Maar ... en dan komen de vragen... Waar zal ik eens beginnen?

De vraag van een jonge kerkganger, van mevrouw M. – we geloven toch niet alleen op zondag? Dat doen we toch de hele week, maar waarom moeten we dan op zondag zo nodig naar de kerk?

Het is de enige dag dat ik nog kan uitslapen.

Zaterdag is ook al druk...

Of die andere opmerking: Ja, geloven op zondag en naar de kerk gaan. Op de voorste rij zitten zelfs, maar door de week...

Ik merk er niet veel van ... van dat christen-zijn...

En dat praten over vergeving ... betekent zeker dat je het verder niet zo nauw hoeft te nemen...

Geloven – op zondag?

Geloven – in de kerk? Zoals een leraar ooit tegen mij zei op de middelbare school, toen ik op een moeilijke vraag een beetje onzeker reageerde met 'Ik geloof, dat... –

'Geloven doe je in de kerk... was z'n reactie.

Ja, maar wat betekent het dan daarbuiten?

En... er zit nogal wat ruimte tussen de gedachte dat we elke dag geloven en dat die kerkdienst niet zo nodig hoeft én ánderzijds dat we alleen op zondag zouden geloven en er door de week niks van maken...

Stel je voor dat we hier een lijn zouden trekken tussen die twee posities en dat je ergens je plekje zou moeten innemen.

En dan zouden er ook nog heel wat kruisbestuivingen zijn – en kunnen we er nog wel een lijn haaks op zetten.

In de brainstorm bij de voorbereiding van deze dienst kwamen we erachter dat er daarom ook heel wat verschillende visies op de rol van de kerkdienst op die zondag bestaan en daarmee zelfs op de rol van predikant.

Van het grote accent op de zondag – dáár in de dienst moet het allemaal gebeuren, krijg je als het ware je lunchpakketje mee voor door de week – en een dominee voelt zich dan ook heel verantwoordelijk en wil zoveel mogelijk in die dienst stoppen –

tót de opvatting dat we allemaal door week heel bewuste gelovigen zijn, die ook allemaal hun geestelijke voeding op de één of andere manier binnenkrijgen en waardoor er dus op zondag morgen vooral plaats is voor ontmoeting, voor rust, voor lofprijzing en waar nodig nog wat verdieping in Bijbelstudie achteraf. En de predikant is dan meer iemand, die dat mogelijk maakt, gastheer is en de gemeente vóórgaat in die lofprijzing.

Ben je jouw gedachte over de zondag en de kerkdienst al tegen gekomen?? Het officiële thema ‘Geloven – alleen op zondag?’- met een vraagteken, suggereert al dat het meer is dan dat.

Dat geloven en actief met dat geloof bezig zijn, ook iets is voor alle dagen van de week, maar wat meer is: het suggereert ook dat dat het geloven wat je op de zondag ‘viert’ door de week handen en voeten krijgt in hoe je leeft, hoe je werkt, hoe je met elkaar omgaat en in zoveel meer dingen.

Dát - als er naar ons gekeken wordt – de gedachte is: ze hebben zeker allemáál op de voorste rij gezeten en er nog wat opgestoken ook.

Laten we nog eens teruggaan naar het begin van de zondag. Waarom vieren we die? – om dát woord ‘vieren’ toch maar te gebruiken.

De eerste christenen kenden de Sabbat als dag van rust uit hun eigen Joodse traditie, maar ze begonnen ook op de zondag samen te komen om op die manier de Opstanding van Jezus te vieren en zich misschien ook wel wat van de andere Joden te onderscheiden.

Dat gebruik namen ook de heiden-christenen (die dus geen Joodse achtergrond hadden) over en zo was het in Corinthe al een goede gewoonte geworden om op zondag-avond (dát wel) samen te komen. Overdag moest er gewoon gewerkt worden.

En dan horen we Paulus zeggen:

‘Vrienden, wat ik jullie wil zeggen is dit:
Als jullie bij elkaar komen, gebeurt er van alles.
Er worden liederen gezongen,
er wordt uitleg gegeven over het geloof.
Sommige mensen vertellen over de bijzondere
ervaringen, die God hun geeft.
Anderen spreken in vreemde klanken en nog weer
anderen vertellen wat die klanken betekenen.

Al die dingen mogen helpen om elkaars geloof sterker te maken'. *I Corinthe 14: 26 - BGT*

Niet een kerkenraad, die een dienst in de steigers zet, maar gelovigen, die elkaar opzoeken om te delen wat het geloof voor hen betekent en om zo hun Heer te prijzen.
Mooi toch!

Zou iedereen dan juichend naar de kerk zijn gegaan?
Afgelopen week las ik een mooie vergelijking: Naar de kerk gaan is soms net zoiets als op een koude morgen richting zwembad gaan. Achteraf ... achteraf ben ik toch altijd blij dat ik geweest ben. Herkenbaar???

En zelfs in die begintijd van de kerk was die samenkomst niet altijd zo vanzelfsprekend.

De schrijver van de Hebreeënbrief zegt het zo: ‘

‘Blijf ook naar de kerk komen. Sommigen van jullie doen dat niet meer en dat is verkeerd. We moeten elkaar steunen, juist nu!’ *Hebr. 10: 25 - BGT*

Kerkgang als bemoediging voor elkaar, zeker als je soms denkt dat je de enige nog bent van je leeftijds-genoten, die nog naar de kerk gaat. Juist nu!

Petrus gebruikt in zijn eerste brief het beeld van de bouw van een huis. Nu, er zijn er onder jullie heel wat, die dat beeld van dichtbij kennen. De verhuizingen zijn niet van de lucht...

‘IK heb de eerste steen gelegd, zegt God: Jezus Christus! Jullie geloven in Hem en daardoor zijn jullie zelf ook levende stenen.

Samen vormen jullie Gods tempel’ naar *I Petrus 2: 4-6*

Die kerk, bestaat niet uit dode stenen en een stapel hout en staal, maar de kerk bestaat uit levende stenen, uit mensen zoals jij en ik en daarom mag iedereen juist zijn of haar steentje bijdragen.

En dan is het alleen maar heel mooi als we door de week al die plekken kennen waar ons geloof kan groeien: een Bijbelkring, een GG-Groep, een kerkenraad, die zich bezint, je eigen Stille Tijd, je Pod-cast en noem maar op. En als je dan op een koude zondagmorgen zegt: ‘nu neem ook nog die duik in dat warme bad van de gemeente, waar ik bij hoor’ dan is het helemaal mooi. En dan zijn we er samen verantwoordelijk voor dat het bad ook warm blijft, dat de thermostaat goed staat ingesteld en dat we daarvoor naar elkaar luisteren.

Inderdaad, jonge mevrouw M.: we geloven iedere dag, maar er is die ene dag, dat we elkaar uit liefde voor de Heer en voor elkaar allemaal opzoeken. En dan is het ook de bedoeling dat je je daar 'happy' bij voelt, zei iemand tijdens de brainstorm.

Maar dan blijft het niet bij die zondag. Niet alleen dat we door de week ook nog betrokken zijn bij zgn. christelijke activiteiten ... nee, dan zijn we juist op al die plekken waar de Naam van Jezus bepaald nog niet hoog staat aangeschreven als zijn volgelingen aanwezig.

Als we iedere dag van de week geloven, als we dat op zondag nogmaals vieren in een Ere-dienst, ter eer van onze Heer, dan mogen we dat morgen vóórleven op de plaats van ons dagelijks werk, van onze school en opleiding, binnen de kring van onze familie en relaties en welke dwarsverbanden we maar mogen leggen. Sinds vorige week leven we in de Veertig-Dagen-Tijd, Lijdenstijd, de tijd voor Pasen. En die tijd begint in het Marcus-evangelie met de belijdenis van Petrus:

'Als Jezus in de buurt van Caesarea Filippi – in het noorden van Israël – vraagt: Wie ben Ik volgens de mensen?

'En als er dan allerlei antwoorden komen... van Elia, of Johannes de Doper in een nieuw jasje tot aan 'een profeet' en Jezus vraagt: En wie ben Ik volgens jullie, dan antwoordt Petrus: U bent de Messias! naar Marcus 8: 27-29

Nou, dat is nogal wat en Jezus vertelt dus maar gelijk dat dát betekent dat Hij zal moeten lijden, dat dood én opstanding zullen volgen.

Nu, dat ligt Petrus helemaal lekker en hij wil niets liever dan Jezus daarvoor bewaren.

Nou, niet dus... op je plek, Petrus – je staat Me in de weg!

'Als je mijn volgeling wilt zijn, dan moet je niet meer aan jezelf denken. Dan moet je bereid zijn je leven op te geven – je kruis op te nemen – en met Mij meegaan!' Marcus 8: 34

Geloven – méér dan op zondag, méér dan in de kerk!

Geloven – alle dagen van je leven

– jong en oud én alles daar tussenin

Geloven – in dit huis en in je eigen huis,

in je kantoor, werkplaats of ziekenhuis

of waar dan ook.

Geloven als een Ere-dienst op alle plaatsen waar je komt en bij alles wat je doet.

Uiteindelijk kruisen die lijnen, waar ik het in het begin over had, in één punt. Dáár in het hart van ons geloof, in het centrum van het kruis, vinden we elkaar en horen we samen bij de Heer.

Amen